

Bunds, derfor har det høje Ting mit Ord, det indestaar jeg for, men lad os saa ogsaa se at komme ud af den paa den Maade.

Jeg tror, at jeg hermed har svaret det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen paa hans Forespørgsel, som koncist gik ud paa, om jeg med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg syntes, at han skulde trække sig tilbage, fordi hans Sigtelser ikke holdt Stik. Jeg vil stille Spørgsmaalet saaledes: Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har overfor mig fremsat en aldeles utvetydig Sigtelse, har sagt: Jeg kommer ikke med de Sigtelser, saadan som det er sket i de radikale Blade, nej, det er denne bestemte Sigtelse, jeg vil have undersøgt. Den er saa blevet undersøgt, og det har vist sig, at den var fuldstændig grundløs, Erklæringen af 11. Juli 1916 er ikke blevet misbrugt af den nuværende Udenrigsminister.

Rode: Jeg hørte i den højtærede Justitsministers Tale mange Ord, jeg hørte ogsaa den højtærede Justitsminister minde om, at han har haft Ophold paa de fjerneste af vore Øer — noget, han ikke plejer at lade uerindret her i dette høje Ting —, og at han paa disse fjerneste Øer har modtaget Telegram med en Udtalelse i 1909 af den daværende Statsminister, en Udtalelse, som er gengivet stadig i en forvrænget Form. Mange Ord hørte jeg af den højtærede Justitsminister, men ikke et eneste Ord til Begrundelse af den Sag, der ligger for, nemlig Spørgsmaalet om, hvorfor den højtærede Justitsminister ikke har villet give Finansudvalget de Dokumenter, som foreligger vedrørende den af Justitsministeren foretagne Undersøgelse. Det er dette Spørgsmaal, som er Genstand og maa være Genstand for Forhandlingen i Tilslutning til den Skrivelse, den højtærede Justitsminister har sendt Finansudvalget. For at forsøge paa, om det kunde være muligt at faa den højtærede Minister til at forklare, hvad han har ment med den Skrivelse, han har sendt Finansudvalget, hvorledes han mener at kunne opretholde de deri fremsatte Paastande, skal jeg tillade mig et Øjeblik at beskæftige mig med denne Skrivelse.

Denne Skrivelse begynder med en Meddelelse om, at det Materiale, der foreligger i Sagen, og i hvilken Form det foreligger, er Ministeriet ubekendt. Jeg gør opmærksom paa, at det, der forelaa, var en skriftlig overbragt Henvendelse angaaende et bestemt Forhold, som Ministeren fandt kunde give Anledning til en Undersøgelse i den

om Landmandsbanken nedsatte Kommission. Hvorvidt Justitsministeren har haft Ret i, at denne Sag burde forelægges for denne Kommission, skal jeg ikke komme ind paa her; han har afgjort, at det burde den. Han siger da, at han er ubekendt med, hvilket Materiale der foreligger, og i hvilken Form det foreligger. Allerede dette maa være mærkeligt, at den højtærede Justitsminister i det Øjeblik, han udsender en fra Kommissionen modtagen Erklæring, ikke ved, paa hvilket Materiale Erklæringen hviler, eller i hvilken Form Materialet er tilvejebragt. Og navnlig maa jeg sige, at naar den højtærede Minister ledsagede Erklæringen med en personlig Udtalelse fra sit Ministerium, saa tror jeg, at det havde for den almindelige Opfattelse af dette Forhold indtil da staaet klart, at Justitsministeren maatte jo, foruden denne Erklæring, have haft Lejlighed til at gennemgaa det Materiale, som dannede Grundlag for Erklæringen, siden han kunde udstede en personlig Udtalelse om denne Sag. I saa Henseende havde jo ogsaa Offentligheden Grund til at tro, at den højtærede Minister havde et Materiale, eftersom et konservativt Aftenblad har gengivet et Interview med Justitsministeren, hvori denne udtaler, at Materialet er kommet, og nu skal han gennemgaa det, og naar han har gennemgaaet det, skal han give sine Meddelelser. Senere har Justitsministeren paa forskellig Maade søgt at forklare, hvorledes dette Interview maatte forstås, søgt at bringe dets forskellige Tidsangivelser i Overensstemmelse med, hvad der senere blev paastaet. Det skal jeg ikke komme tilbage til, men Offentligheden havde Grund til at antage, at den højtærede Minister, naar han personlig vilde ledsage Undersøgelseskommissionens Erklæring med en egen Erklæring, da havde Kendskab til Sagen fuldt ud.

Finansudvalget blev imidlertid overrasket ved i Skrivelsen at modtage den Meddelelse, at Ministeriet var ubekendt med, hvilket Materiale der foreligger, og i hvilken Form det foreligger. Overfor Spørgsmaalet, om Materialet kunde fremsendes, var det imidlertid ganske ligegyldigt, om Ministeren var bekendt med det eller vidste, i hvilken Form det forelaa. Det, Ministeren skulde tage Standpunkt til, var Finansudvalgets Ønske om at faa Materialet, og han begrunder da videre i sin Skrivelse, at han ikke kan opfylde dette Ønske, med to Ting.

Han siger for det første: Opfyldelsen af Finansudvalgets Ønske vilde være i Strid